

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Всичко що се
отнася до ве-
стника, да се
изпраща до св.
Митрополия —
Варна, а суми
-- до свещ. Сте-
фанъ п. Йорда-
новъ, ул. Царъ
Асень № 20

Органъ на Епархийското Свещенническо Братство „св. Царъ Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Брой 1 лв.	Обявления се приематъ по споразумение	Излиза 2 пѣти на месецъ	Годишенъ абонаментъ 20 лева	Брой 1 лв.
------------	---------------------------------------	-------------------------	-----------------------------	------------

Протоиерей П. Икономовъ

ДЕМОКРАЦИЯ И ДИКТАТУРА

Бенито Мусолини е синъ на бегденъ желѣзаръ. Адолфъ Хитлеръ е синъ на малъкъ митнически чиновникъ. Първиятъ стигна да бжде дуче на Италия; а вториятъ — водачъ на германския народъ. И двамата сж носители на нови идеи и разбирания по отношение държавното устройство и управление, идеи — противоположни на днешната демокрация. Такива бѣха въ начало Ленинъ и Троцки, впоследствие Сталинъ, Бухаринъ, Литвиновъ и сотрапи. Идеитъ и на единтъ и на другитъ отдавна сж минали границитъ на странитъ имъ: отдавна сж предметъ на преценка у насъ и навсѣкжде и предъ свѣтовнитъ политики и социалози. Тѣхни сѣмишлености има почти навсѣкжде; такива има и у насъ. Тѣ иматъ вече своя преса и свои клубове.

Днесъ всѣкой може да направи една макаръ и позърхността преценка върху резултатитъ добити отъ тия две идейни системи почти противоположни помежду си и въ яркъкъ разрѣзъ съ свѣтовната демокрация.

Свѣтовната демокрация прави немимовѣрни усилия (за) да се противопостави и обезсили идеитъ имъ съ желание да ги компрометира, обаче, досегашнитъ резултати сж твърде незадоволителни.

Двубоятъ завързанъ между нея и представителитъ на новитъ течения е твърде интересенъ. Демокрацията, казватъ тѣ, днесъ се намира въ безпѣтица дори въ упадѣкъ, защото чрезъ самата си вътрешна структура, тя била лишена отъ идейна и дисциплинарна организационна партийна стегнатостъ, отъ високъ граждански и националенъ духъ и съзнание.

Рѣдко пѣти въ историческата еволюция сж били по-намѣсто и по-навременно думитъ на Сенека: *Vivere est militari*, т. е. да живѣешъ, значи да се боришъ. Да се боришъ дори повоенному за тържеството на една права кауза, на една идея, била тя чисто философска или политико-икономическа.

Партията на Мусолини и на Хитлеръ се организира по военнитъ правила: дисциплина, послушание, иерархия и една единна команда!

Това го изисква, като че ли, духътъ на новото време, който духъ е противенъ на демократическия въ който никой не командва, и никой не слуша. Партийното раздробление надхвърли всички очаквания и всѣкоя котерия се кичи съ „демократичнитъ“ си идеи: социалъ-демократични, радикалъ-демократични и пр.

Смъртоносната областъ на демокрацията споредъ насъ се крие между другото и въ нейната система за гражданско възпитание. Едната група безпощадно критикува и клейми другата, а всички наедно съветватъ индивида да не се подчинява на наредбитъ на управляющата демократична група, да не изпълнява съвѣстно нейнитъ наредби и пр. ... защото тѣ „управляющитъ“ били демагози ... разтегляли законитъ, у крали държавата ... днитъ имъ сж прочетени, наскоро нашитъ ще поематъ властта и всички хайдутъ ще бждатъ затворени“ и пр.

Когато обикновениятъ гражданинъ се изправи предъ урната да гласува, мжно може да си направи правилна преценка, кой е крадецъ и кой е честенъ; кой е националистъ и кой родоотстъпникъ. Четемъ разкошни програми... громки фрази, а хората сж си сжщитъ съ нищо не промѣнили нравитъ и разбиранията си. Стари програми, стари системи, стари прийоми, които не могатъ преобрази нито личността, нито сръдната сръдъ която работятъ. Затова и резултатитъ сж незадоволителни.

Демократичниятъ водачъ, ако въобще така можемъ го нарече, нѣма никакъвъ авторитетъ. Защо? — Защото за да стане такъвъ той е трѣбвало да клати шапка на мнозина, да ги моли, да ги увещава за да имъ събере гласоветъ. Който съумѣе да се докара да гъделичка инстинкти, да буди апетити, да чопли рани, да лавира, да се нагажда по вкуса и манталитета на избирателитъ, той става „водачъ“ демократиченъ. Той обаче не може да командва, защото нѣма морална сила за това.

Който е ходилъ вчера да проси гласове отъ избирателитъ, да имъ прави мили очи, често пѣти едно да мисли а друго да говори, той не може втория денъ — стигналъ на властъ, да преобрати себе си и стане смѣлъ водачъ. Защото не можешъ да командвашъ хора предъ които си се унижавалъ и просилъ, както и хора, които те знаятъ, че ти си тамъ по тѣхно благоволение и мило-тъ. Такива хора въ никой случай не могатъ да видятъ въ лицето ти авторитетенъ водачъ, който служи на идеи и програми.

И така, демокрацията поради своето устройство и система на гражданско възпитание, е лишена отъ авторитетъ, което влачи следъ себе си корупция, злоупотребление, безочлива партизанщина и пр. Отъ тукъ поговоркитъ: „Погледни ме съ едното да те погледа съ дветъ“. „Едната ржка мие другата“ и пр. нѣща свойствени на демокрацията дето всички и никой командва и управлява.

Нѣщо повече: демокрацията е изкуственъ режимъ, казватъ тѣ. Тя фалшифицира човѣшката природа: противоречи на истината, която търси и одобрява иерархията. Вѣрно е, че хората не сж равни нито умствено, нито физически помежду си. Малцина сж даровититъ личности измежду насъ, които могатъ да творятъ ценности, да командватъ, които иматъ качества и духъ на водачъ. Повечето искаме да слуша, ме, да се подчиняваме да бждемъ ръководени. Кой не се е възхищавалъ отъ творбитъ на голѣмитъ и даровити люди? Музиката, живописътъ, ваятелството, поезията и въобще цѣлото изкуство дето силнитъ личности се проявяватъ е най-силното доказателство въ това отношение. Тамъ нѣма мѣсто за посредствени хора. Всички други се радваме и възхищаваме отъ тѣхния гений, ловкостъ и пр. Тѣ сж творци а всички останали посредствени люди, тѣхни почитатели.

Сжщото нѣщо се забелязва и въ областта на спорта гдето ловкостъта и гѣвкавостъта на победителитъ превръщатъ радостъта на тѣлитъ въ делириумъ.

Демократическия режимъ чрезъ вътрешното си устройство деморатизира широкитъ народни маси сръдъ които подържа особенъ анархистиченъ духъ, убива върата въ властта и вмѣсто демокрацията да служи на Държавата, Държавата съ всичкитъ си 1) сѣдебни органи 2) законодателни 3) изпълнителни служби — на партията. Авторитетната властъ въ Италия и Германия възстановява въ сжщностъ естествения редъ на нѣщата въ областта на държавното устройство и управление.

Системата на военната иерархия се нрави на мнозинството; приложена въ партийния животъ дава отлични резултати, защото се зачита личността и личната свобода, които сж основенъ законъ въ обществения животъ. *Тогавъ партията не е и не може да бжде котерия, а се слива съ самата нация.* Авторитетна властъ не значи тирания. Наши и чужди учени и кореспонденти, които сж пропжтували не веднажъ Италия и Германия съ особени думи разказватъ за ентузиазма и единодушието на населението, а най-вече за неговата почитъ къмъ тази авторитетна и справедлива властъ. Не такива сж отзивитъ отъ С. С. С. Р., защото основно и коренно се различава този режимъ отъ първитъ два. Въ Русия сжществува класова диктатура, погрѣшно наречена работническа, която тормози, потиска, гони, убива всички, които не сподѣлятъ идеитъ на Маркса по отношение политико-икономическото устройство на Държавата. Въ Италия и Германия нѣма класова диктатура, а корпоративна система въ управлението, която не изключва нито едно съсловие. Стреми се да координира и внесе хармония между интереситъ на всички класи и съловия съ огледъ на държавнитъ и национални интереси. Въ тази общностъ на интереси и цели, единната команда — диктатура — се явява като една социална необходимостъ, коренно различаваща се отъ личната диктатура, отъ диктатурата на С. С. С. Р. и отъ демократичния режимъ. Тя защитава и покровителствува интереситъ на отдѣлната личностъ и съсловие и ги обединява за постигане на общодържавнитъ, по пѣти на общото сътрудничество и този начинъ общитъ (а не класовитъ или партийнитъ) интереси превръща въ нравствени ценности на нацията. Всѣка социална класа или съсловие намира отзвукъ въ душата на народнитъ водачи. Тѣ живѣятъ съ радоститъ и страданията на цѣлокупния народъ. Отъ тукъ и надписа поставенъ изъ учрежденията: „Мусолини винаги е правъ“, т. е. той мисли за всички, работи за всички и обича всички. ... Ето гайната на новото време. Въ нашата селско-ултра-демократична страна, дето на политическата арена се състезаватъ повече отъ 30 политически групи и то все демократични, да се говори за диктатура е нѣщо твърде опасно. Демокрация и диктатура сж две твърде неясни идеологии за широкитъ народни маси.

Съ тѣхъ експлоатиратъ известни политически сръди, но ние мислимъ, че, за да се изплава отъ този хаосъ въ който сме, добритъ синове на нашия народъ сж длѣжни не само да ги уяснятъ, но и да взематъ отъ тѣхъ онези идеи, които приложени другаде дадохъ и даватъ положителни резултати.

Училището е застрашено

Презъ текущата година безбожието, което нашитъ комунисти усилено разпространяватъ навсѣкжде, дето това имъ са удава, проявява особени постижения между малолѣтнитъ ученици въ нѣкои върненски прогимназии. Такива постижения безбожие о, не се сѣмняваме въ това, — има и между учащитъ се въ сръднитъ наши училища. Но тѣ не се проявяватъ, защото дисциплината въ последнитъ е строга и държи смѣтка за поведението на ученицитъ не само въ училището, но и вънъ отъ него. А въ прогимназитъ не само че не се интересуватъ за поведението на ученицитъ си вънъ отъ училище, но напротивъ, като че ли покровителствуватъ и насърчаватъ децата на комуниститъ, за да манифестиратъ открито, безъ всѣкакъвъ поводъ, по улици и площади, по кръстопѣтища, и въ двора на самитъ училища, по най-вулгаренъ начинъ своитъ безбожнически „убеждения и чувства“. Тия „убеждения“ на младитъ безбожници отъ прогимназитъ се проявяватъ въ груби подвиквания, подигравки и мръсни псувни, безъ поводъ и причина, по най-безсраменъ начинъ, по улицитъ, когато минава свещеникъ. Напримѣръ. Старъ, побѣлѣлъ свещеникъ, — прокуденъ отъ турцитъ отъ родното си село въ Тракия, едва спасилъ душата си отъ турскитъ затвори и изтезания, намѣрилъ приютъ въ свободна братска България, за да умре поне на спокойствие, — минава покрай група прогимназиални ученици, които играятъ на топка. Старецътъ свещеникъ, който мисли, че доживѣва последнитъ дни отъ мжченическия си животъ между родни братя и въ свободна България, се вижда обкржженъ като че ли отъ свирепи червенокожи, които искатъ да го разкъсатъ. Тѣ забравятъ, че тоя старецъ е българинъ и човѣкъ, че е заслужилъ на своя народъ, че вече е немощентъ и неджгавъ и заслужава всѣка почитъ и уважение. Защото на тѣхъ е казано, така сж научени отъ болшевишкитъ агенти на безбожието, че всѣки свещеникъ трѣбва да бжде унищоженъ, на първо време морално, а при възможностъ и физически. Тия млади, още невръстни „безбожници“ сж станали убийци на моралната, духовната личностъ на човѣка — свещеникъ. Защото съ своитъ дивашки крѣсѣци и ругатни тѣ не оставятъ незамърсена съ най-гнусни нечистотии дори бѣлата като снѣгъ брада на мжченика свещеникъ. Като сж ги направили морални убийци, духовни развратници, комуниститъ сж спечелили напълно тия деца за своята кауза. Защото между моралното и физическо убийство преградата е само възможността, щомъ „учителитъ“ на тия покварени деца имъ кажатъ, че нищо не ги заплашва, ако тѣ убиятъ физически посочената имъ жертва — „врагъ на пролетарията“, тия млади каиновци сж вече готови да сложатъ отрова въ храната на своитъ другари, братя, бащи и майки. За тѣхъ нѣма вече неприлично, срамно, непозволено, грѣшно, престѣпно. Тѣ сж вече млади звѣрчета въ човѣшки образъ, братоубийци, престѣпници.

Училището е застрашено, защото 1) въ него се допушатъ свободно да манифестиратъ своята нравствена поквара обезвѣренитъ отъ родителитъ си комунисти деца-ученици; 2) допушатъ се тайни събрания въ домоветъ на комунисти, дето се обезвѣрва и развращава младежътъ; 3) училището нѣма сръдства да влияе изправително върху зле повлияната отъ вънъ детска душа

4) въ някои училища пасивно и активно се подпомага обезвряването на учениците.

При такава атмосфера днес училището е застрашено повече от когато и да било. Защото то създава голъм процент нравствено неджгави и покварени личности.

Ето защо ние многократно аплираме към отговорните фактори да узаконят религиозното обучение и възпитание въ нашите училища, което да се повърти въ ржцетъ на нашите подготвени и теоретично и педагогично млади богослови.

Ние настояваме да се замъни въ новия законопроект за народната просвѣта преподаването на „Религия“ (понятие съ неопредѣлено конкретно съдържание), съ „обучение и възпитание въ истинитъ на народната ни праотеческа източно-православна християнска вѣра.“ Програмата за религиозното обучение и възпитание въ нашите училища трѣбва да се изработи съ участието и одобрението на Св. Синодъ.

Ако това не стане и сега, когато се узакони новият проект за народното просвѣщение, утре ще бжде късно, може би.

свещен. Ст. п. Юрдановъ

Една дръзка провокация

Редакцията на „П. Дѣло“, обикновенно тактична и умѣрена, сега е сторила грѣшка, като напечатала една нескъпосана статия подъ заглавие „Владицитъ не сж монаси“, писана отъ варненски свещеникъ. Като говори за кандидатитъ за епископски санъ и за епископи, авторътъ ги нарича „лъжемонаси“, които искатъ да се пише предъ името имъ думата „святъ“ владыцитъ не можели да достигнатъ святиство, защото били обвзети отъ властолюбие, алчностъ за пари, скжперничество. Нѣкои намирали за удобно „да бждатъ годеници“ въ „надвечерието на посвещението си“. Мерзостта на кокалянския монахъ „иде ла като навременно доказателство. Лѣкарство за тази страшна корупция у църквата (справедливостта го изиска да се каже добавя статията, че наистина тия духовни лица: епископи и др. — съставлящи днешния висшъ клиръ — сж неподготвени за тия високи длъжности) е:

— Св. Синодъ да изпрати въ монастиръ цѣлия български клиръ, за да се научатъ на дисциплина и послушание, та после да се върнатъ и заематъ служби изъ градоветъ.

Нашиятъ авторъ не счелъ за нужно да доказва онова, което разправя. Наистина, той привежда едно правило, въ което се казва, че никой не бива да се прави епископъ *прибързано*. Правилото твърде умѣтно и основано на текстъ отъ Св. Писание — „Руки скоро не возлагай!“ Но то не се докосва дори до задачата, която иска да постигне авторътъ: *да натика изъ монастиритъ всички „лъжемонаси“, „расофори“*. Правилото, пъкъ

и думитъ на ап. Павла не споменава за монастиръ, а за подготовка. Не се е погрижилъ нашиятъ авторъ ни за исторически доказателства, ни за друга нѣкоя теоритическа обосновка на тезата си. Доказателствата му сж отъ тоя родъ.

— Отъ всички се знае...

Споредъ автора, имало правило, четено отъ Негово Високопреосвещенство св. Варненския Митрополитъ Симеонъ предъ свещеници (макаръ, че това правило е вѣроятно разпоредба на гръцката църква и не може да отмѣни другитъ правила), което казвало, че архиереитъ не сж монаси. Авторътъ не прочелъ това правило, не ни го цитира, не вникналъ какво се разбира подъ думата

— монахъ

презъ разнитъ епохи и днесъ, не ни казва кои сж основните белези на православното монашество. Монахъ, споредъ него, е неженено духовно лице, което е длъжно да живѣе и се подвизава въ монастиръ. Ако бѣше наистина тѣй, какъ тогава, цитираното отъ него правило, нарежда и монаси да ставатъ епископи? Нали тѣ ще нарушатъ „клетвата си“ като отидатъ да епископствуватъ по градоветъ? Или и като епископи тѣ не биве да напуштатъ монастиря?

Правилото, което Митрополитъ Симеонъ прочелъ, нарежда — архиерей да не *слиза* (к. м.) до монашеско звание защото монахътъ се подвизава въ *ученичество* и *послушание*, до като архиереятъ е учитель, облеченъ въ властъ.

Това правило гласи: Макаръ и до сега да не се обръщало внимание, че нѣкои архиереи сж ставали монаси и сж били принуждавани да стоятъ на висотата на архиерейския чинъ, но тоя свети вселенски съборъ, като поправява това недоглеждане и да нареди да не става това безчинно действие, съгласно съ църковните правила определи: Ако нѣкой епископъ или нѣкой другъ съ архиерейски чинъ поиска да слѣзе въ монашески животъ и да зстане на мѣстото на покаянитъ, такъвъ занапредъ вече да не претендира да длъжи архиерейско достойнство. Защото монашескитъ обети съдържатъ въ себе си дългъ на повиновение и ученичество, а не на учителство и началствование (властъ): тѣ се обещаваатъ ме други да пасятъ, но да бждатъ пасоми. Заради това, както по-горе е казано, постановяваме — Никой отъ намиращитъ се въ архиерейско и пастирско достойнство да не слиза на мѣстото на пасомитъ и кающитъ се. Ако ли нѣкой дръзне да стори това следъ провъзгласяването и превеждането въ известност на произнесеното сега опредѣление, като е лишилъ самъ себе си отъ архиерейски санъ, такъвъ да не се връща къмъ предишното си достойнство, което съ самото си деяние не е зачелъ и го презрѣлъ (2 пр. събора въ „Св. София“ въ гр. Цариградъ).

Тълкувание (Педагигонъ стр. 364)

Настоящото правило не позволява да слизатъ архиереитъ и пастиритъ отъ висотата на архиерейското достойнство въ низменността на монашеския образъ (както така сжщо е запрето на архиереитъ да даватъ оставка отъ епархията си, освенъ ако сж паднали въ канонически престжпления, противни на архиерейството и изповѣдани на духовенъ отецъ. Защото ако подадатъ оставка преди изповѣдта падатъ въ реда на монаситъ). Ако би че нѣкой се осмѣли да направи подобно нѣщо по какъвто и да е начинъ следъ това наше постановление, той не може вече да има високото архиерейско

достойнство, нито да извършва какъвто и да е свещенодействие, защото съгласенията, които правятъ монаситъ при получаването на чина сж съгласения на повиновение, ученичество и покаяние, но не на властъ, на учителство и на животъ на покаяние, противоположни на архиерейското достойнство. Задълженията на монаситъ сж противоположни на архиерейскитъ затова не могатъ да се съединятъ Това едно и второ тѣ сами — посветенитъ на монашеския животъ архиереи — се отказватъ отъ архиерейското достойнство, следователно тѣ не могатъ да взематъ повторни сжщото достойнство, което не зачетохъ съ дѣлата си, затова ако има архиереи, които извършиха до сега тази недепостъ отъ днесъ нататкъ не се допушта подобно нѣщо.

Въ известенъ смисълъ и до известна степенъ и иерея и диякона иматъ властъ на учителство и властъ за разпореджане (по делегация отъ архиерея) по отношение на мирянина и монаха.

Общозадължителни за всички членове на църквата сж всички добродетели и всички обезателства за святъ животъ, дадени на църквата въ Вехтия и Новия заветъ, въ правилата и канонитъ, въ творенията на св. Отци, въ примѣра и житията на светиитъ. Тукъ влизатъ: нелюбостежание, търпение, кротостъ, въздържание, послушание („Покорявайте се единъ другиму въ страхъ Божий“) и всички ония християнски принципи, *противъ които нѣма законъ*. Монахътъ, при това, се кълне да остане вѣчно въ монастиръ, заедно съ другитъ клетви, наредени въ „последованието за посвещение“ въ монашески чинъ.

Цитираното отъ Митрополитъ Симеона правило нарежда:

— *Архиерей да не слиза до монашеско звание*, да не е ученикъ, а учитель, да не е подчиненъ, а властникъ. Отъ тукъ и практиката на църквата — *подготвенитъ* за архиереи лица да не даватъ клетва — *за ученичество, подчинение и пребивание въ монастиръ*, защото ония, които сж дали такава клетва, ще трѣбва да нарушатъ клетвата, когато станатъ архиереи. Наистина, това не е нарушение престжпно. Защото клетвата за ученичество пада, когато ученикътъ стане учитель, клетвата на подчинение пада, когато послушникътъ стане управителъ.

Но хора като нашия авторъ биха могли да се съблазнятъ какъ така дадена клетва да се наруши!

И излиза, че нежененитъ духовни лица („расофори“ — защо пъкъ жененитъ да не сж „расофори“) трѣбва да даватъ клетва за вѣчно пребиваване въ монастиръ. Понеже пъкъ

— Клетва не бива да се нарушава,
— Наженени хора не могатъ да стоятъ изъ градоветъ,
— Не могатъ и да ставатъ архиереи.

Въ основата на това твърдение лежи тенденцията:

— *Да се позволи на владыцитъ да се женятъ*. И още
— *Да имаме женени владыци*,
— *Да имаме възможностъ ние презвитеритъ да ставаме владыци*.

Авторътъ не може да стане вла-

дика дори и да се възприеме тази практика. Мислитъ, които нарежда въ статията си не сж негови: той налива вода въ чужда воденица. „Знае се отъ всички“ кой е идеолога на такъвъ възгледъ въ България. Нашиятъ авторъ наскоро преди да напише статията си е конфериралъ съ този човѣкъ, усвоилъ възгледа му и го изложилъ нескъпосано. Това е цѣлата работа. И никой не биваше да му се сърди: толкова разбралъ човѣка — толкова пише.

Осждителното въ случая е това — Нашиятъ авторъ тѣй написалъ статията си, че обществото разбира, *както Митрополитъ Симеонъ се бори да се позволи на владыцитъ да се женятъ*. Вестникъ „Зора“ на право писа, че идеята на дѣда Симеона се възприема и на Западъ и е време вече църквата да сложи на разглеждане проблемата. Да се рече, че това е извъртане и фалшификация на идеи и мисли е твърде малко. Тѣй правятъ клюкаркитъ: и най-малкия намекъ за нѣщо престжпно се украсява и окича тѣй, че во вѣки не можешъ да отдѣлишъ лъжата отъ истината, реченото отъ измисленото и съчинено отъ клюкарката.

Но истински престжпно е вече, дето авторътъ твърди, че Митрополитъ Симеонъ билъ идеологъ на църковно учение, споредъ което владыцитъ не давали клетва за добродетеленъ животъ, *и следователно тѣмъ за туй* и не живѣли добродетелно. Митрополитъ Симеонъ дигалъ обезателството за такъвъ животъ отъ владыцитъ и имъ позволявалъ да живѣятъ разпасано.

Така гласяло правилото. Видѣхме, че нищо подобно нѣма. Авторътъ разбира се самъ не вѣрва, че щомъ се даде обещание то се изпълва. Въ това се състои демагогията: нашето „черно духовенство“ е корумпирано само за туй, защото не е давало обещание да живѣе свято. Явно е, че задъ цѣлата хитросплетена мрежа отъ хули, недомлъвки и заключения въ статията на нашия авторъ се крие нѣкаква целъ: да обругае едно и да угоди другимо. Въ тази своя задача обаче той го е прекалилъ. Като дава лѣкарство противъ корупцията на „расофоритъ“ авторътъ препоръчва. — *Всички, които не сж минали стажа на монашеството да се повърнатъ на ново въ монастиря*.

И забравилъ горкиятъ, че напирмѣръ членоветъ на Св. Синодъ сжщо не сж минали подобенъ стажъ и сжщо не сж давали клетва вѣчно да стоятъ въ монастиръ, цѣлъ животъ да ученичествуватъ и до гробъ да се подчиняватъ...

Понѣкога лаенето докарва въ кошарата вълка. Тѣй се вадятъ очи вмѣсто да се изпишатъ вежди. когато нѣкому гъола стане плиткъ, та подири блато...

Пр. Йовъ

Печатница „Новини“ — Варна

Б. Николовъ.

Пирътъ на Диоклетиана

(Легенда).

I.

Това бѣше презъ време на жестоко гонение противъ християнитъ, въ царуването на императора Диоклетиана.

Владетелътъ на Римъ и на свѣта“ даваше въ своя дворецъ пиръ въ честъ на най-знатнитъ отъ своитъ помощници. Всичко, какъвто би могло да се измисли за ядене и всевъзможни наслаждения, бѣше събрано на тоя пиръ. Най-необузданото въображение днесъ не може да си представи и една десетинка отъ тия своеобразни и разкошни наслаждения, за които тѣй жестоко пише Тацитъ въ своята бичуваща и страшна история на Римъ отъ епохата на последнитъ цезари.

Бѣше вече късно. Многобройнитъ горящи лампи и факли хвърлѣ-

ха ясна подвижна свѣтлина върху розовия мраморъ на стениитъ и върху бѣлитъ колони. Бѣлитъ статуи на боговетъ, въ които вече никой не вѣрваше, и на знаменититъ цезари, прославили се съ чудовищни престжпления, изглеждаха като оживѣли и като че се движеха въ тази неравна, изплашена свѣтлина. Обширната зала бѣше изпълнена съ силна неприятна миризма отъ скжпи благоухания, миризливи гости и безбройни цвѣта, посипани съ златна пудра. Цвѣтята бѣха разхвърлени по маситъ, по мраморния чудно красивъ подъ и по разкошнитъ пурпурни легла и се сипѣха отъ тавана, изъ голѣма позлатена мрежа, опъната високо надъ пируващитъ...

Черни и бѣли роби — нумидийци, гърци, патряни, сирийци, славяни — бързаха напредъ и назадъ и донасяха все нови и нови блюда и голѣми амфори съ вино. Тукъ имаше и риби въ медъ и дива свини, подправени съ миризливи и вкусни

сосове, язици на славеи съ копъръ, и особни яденета, които причиняватъ жажда, и други, които предизвикватъ повдигане и бързо очистяватъ стомаха, като го правятъ способенъ за нови наслаждения отъ ядене. Цѣли планини отъ рѣдки плодове блѣстѣха съ всичкитъ цвѣтове на джгата въ сребърни и златни вазы.

Пируващитъ бѣха упоени и престигени. Тѣ искаха нови наслаждения, но вече не можеха да погълтатъ нищо. Военнитъ и сенаторитъ бѣнеха пурпурнитъ си тоги, разкопчаха цвѣтнитъ си туники и безсилно лежаха предъ разкошнитъ маси. Женитъ се полуразголиха и съ блуждающи усмивки насила пиеха гжстото смирненско вино, пурпурно, като човѣшка кръвъ и разпалващо страсть въ кръвата.

Императорътъ даде знакъ, и въ залата влѣзоха музиканти, танцуващи и танцувачки — красиви и страстни мургави балерини, облечени въ прозрачни хитони, ни най-малко не

скриващи тѣлата имъ. Чуха се рѣзкитъ, дразнещи слуха, звукове на цитритъ и китаритъ, и между маситъ се понесоха въ дива танци мжже и жени, блѣстящи въ цвѣтни облѣкла и златни украшения. Като че ли вихрушка отъ цвѣтове и голи тѣла обхвана цѣлата зала и заплашваше да отнесе отъ тукъ нейде въ бездѣлното небитие и сенаторитъ, и полупиянитъ знатни жени, и самия цезаръ...

Но за преситенитъ пируващи дори тоя безуменъ и страстенъ танцъ на актриситъ се виде нѣщо нескъпосно, отежително и досадително. Тогава цезаръ заповѣда да пуснатъ въ залата фокусницитъ и палачовцитъ.

Появиха се вълшебници, които гълтаха огънь и превръщаха чаши-тѣ съ вино въ гължби и розова пжпка въ разкошенъ разцѣвналъ се цвѣтъ. Но гоститъ гледаха на тѣзи чудеса съ отежченъ видъ. Тѣ бѣха виждали по-рано всичко това десетки пжти.

ИЗЪ ЦЪЛЪ СВЪТЪ

Стара гръцка Библия

Въ миналия брой съобщихме, какъ умишлено, системно и упорито — болшевикитѣ продължаватъ д изнасятъ и продаватъ всичко ценно и старо запазено или купено отъ рускитѣ царе.

Следъ продажбата на синайския ръкописъ, сега продали за 100.000 лири стерлинги на Британския музей една отъ дветѣ най стари гръцки библии въ свѣта.

Тя се съхранявала въ Петроградъ отъ 1859 год. Написана е на пергаментъ отъ антилонова кожа и на цвѣтъ изглежда като слонова костъ. Ръкописътъ е чистъ и четливъ.

С. С. С. Р. има нужда отъ чужда валута — за да поддържа агентитѣ си изъ чужбина, които усърдно работятъ за свѣтовната революция. Болшевишкитѣ агенти у насъ — излезоха по практични Мѣсто да обявяватъ революции — строятъ си хубави и гигиенични къщи и вили, пращатъ си децата да следватъ въ чужбина, и когато предстои да стане нѣкоя комунистическа манифестация — тѣ — хитритѣ агенти на болшевишката пропаганда у насъ — още отъ вечерята отиватъ и се предаватъ на властата, за да не пострадатъ разбира се, а втория денъ следъ като доброволно пакъ напуснатъ участка, първи се явяватъ въ клуба — за да разправятъ на другаритѣ какъ „фашиската полиция ги е арестувала и пр... Когато работническата класа у насъ ще се осъзнае и ще ги демаскира?

Масони

Хитлеръ разтурилъ тритѣ голѣми франкмасонски ложи въ Пруссия. които минаватъ за едни отъ най старитѣ ложи.

Масонството е тайна международна организация — ръководена отъ евреи.

Масонството е противъ държавна и противъ християнска организация.

Първъ се справи съ тѣхъ Мусулини, сега Хитлеръ. Всѣка силна — авторитетна и национална властъ — която трѣбва да знае целитѣ и задачитѣ на всички здружения въ страната, не може да не ги разтури и прогони, защото тѣ сж оржда въ еврейски ръце, а никой не знае нито целитѣ нито уставитѣ имъ. За наивнитѣ българи тѣ сж всемирна политическа — благотворителна ако щете дори християнска организация. Всѣки дипломатъ и въобще политикъ, който желае да има успѣхъ въ своята кариера трѣбва да бжде обезателно масонъ.

Всѣки министъръ на финанситѣ който отива въ Парижъ да търси заемъ, или за каквато и да е парична сдѣлка — трѣбва да е обезателно масонъ — иначе неуспѣхъ му е гарантиранъ и пр... Каква заблуда!

Гладъ въ Русия

Въ южна Русия настѣпилъ ужасенъ гладъ подобенъ на този отъ

— Това го бива само да забавлява децата! — промърмори единъ царедворецъ.

— И то най-малкитѣ, и при това изъ провинцията, — добави другъ пируващъ. — Нашитѣ деца нѣма и да се усмихнатъ въ отговоръ на такива глупости.

— Тѣ гълтатъ огъня! — промълви, като се усмихна съ насмѣшка, цезарь Диоклетианъ.

— А азъ гълтамъ огъня на суката отъ това зрелище. Нима не може да се измисли нѣщо по-ново?

Фокусницитѣ изплашено се отдалечиха. Срѣдъ залата се изстѣпи главниятъ шутъ, знаменитъ актьоръ и подражателъ на животнитѣ и хората, Амфилохъ, и се обърна къмъ цезаря:

— О, слънце на свѣта и свѣтлина на вселената! Не се гнѣви и озари съ небесна усмивка подчинитѣ на тебе жалки и нищожни червеи. Позволи на едного отъ тѣхъ да покаже на тебе и на твоитѣ гости едно особено и небивало

1921—1922 год.. Както тогава цѣлия цивилизованъ свѣтъ и всички православни църкви се притекли на помощъ, тѣй и сега се е наложило да се организира една широка между църковна православна акция въ полза на гладующитѣ и страдащитѣ въ Русия. Комитети сж образувани на всѣкжде, по инициативата на Българската прав. църква, почнаха да се образуватъ такива и въ насъ.

Макаръ и да сме беденъ народъ, и самитѣ ние страдаме отъ лишения и неволи, пакъ ще се претечемъ на помощъ на братския руски народъ, който мре отъ гладъ, благодарение на една нескопосана и безбожническа властъ. Богатата и обширна руска земя, нѣма хлѣбъ за децата си! Страно? това не стреска болшевикитѣ, които събиратъ насила и последното зърно храна, за да биятъ ценитѣ на другитѣ земледѣлски страни по пазарищата, и да държи високъ духъ на между народнитѣ „бездѣлници“ „революционери“, агенти и заблудени пролетарий, че С. С. Р. плува въ излещества, а че измърѣли още единъ милионъ буржоа т. е некомунисти какво отъ това? Тѣ ще наторятъ почвата върху която болшевишкитѣ трънъ ще може по спокойно да вирѣе.

Въ това време на гладъ и ужасъ, болшевишка Русия отпуска 8 милиона златни долари на Турция, — за въоръжение.

Миролюбивата С. С. Р. въоръжава съседката си, а населението и мре отъ гладъ.

Кой може да каже, че сатаната не е доволенъ отъ своитѣ питомци?

Испания

Правителството на Lerroux е направило декларации, предъ народнитѣ представители а) че желае да възстанови социалния миръ, моралната дисциплина и авторитета на законитѣ.

б) Религиозния въпросъ ще го разреши въ смисълъ: ще почита религиознитѣ убеждения на всѣки гражданинъ и на църквата ще даде права и свободи, на каквито тя има право, чрезъ единъ конкордатъ (Uniea отъ 6 I. 1934 г.) отидоха въ суе — милионитѣ що прѣснаха московскитѣ сатанисти — съ цель да обезглавятъ църквата и е докаратъ до плачевното положение въ което се намира сега руската, но неуспѣха. Не е далече деня — когато ще чуемъ възклицанието на сатаниститѣ отъ С. С. Р. Победи ни Галилеянино!!

Прот. Ик.

Въ миналия брой на вестникъ помѣстихме писмото на Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ, отправено отъ името на сжествуващия въ града Комитетъ фондъ „Коледна елка“ до постоителнитѣ варненски граждани да дадатъ лептата си за подпомагане по празникитѣ на беднитѣ деца. Благодарнитѣ варненски граждани се отнесоха отзивчиво къмъ това писмо и въ Комитета сж постѣпили помощи въ пари на обща сума 16,700 лв. и въ предмети. Въ следващия брой ще дадемъ подробни сведения за онова, което е постѣпило и което е раздѣлено отъ речения комитетъ.

и отъ никого още невидено зрелище, грижливо подготвено съ голѣми лишения и дори опасности.

Цезарь се усмиха

— Покажи! — промълви той.

II.

Амфилохъ съ низкъ поклонъ поблагодари на цезаря.

— Може би, ти, свѣтлина на свѣта, ще ми се разсърдишъ за неприличния сюжетъ! — продума той:

— Азъ искамъ да представя хора, за които само спомена може да извика твоя справедливъ гнѣвъ и отвръщение. Азъ знаа, че е съвсемъ непристойно да се говори за тѣхъ на твоя пиръ, кждето трѣбва да царува само лека и свѣтла радостъ. Но азъ забелязахъ въ тия умразни и презрени хора смѣшни черти, а смѣхътъ е деге на боговетѣ. Той очиства и облагородява просташкото и отвратителното и го прави възприемливо за благородното чувство. Онова, което е смѣшно, е достъпно и търпимо дори въ най-висшия кръгъ. Смѣхътъ е сжщо

prof. Dr. Ignat Klug.

ТВЪРДОСТЪТА НА ХАРАКТЕРА

Въ свѣта има твърде малко човѣци, които да възхваляватъ Бога съ единъ твърдъ и непоколебимъ характеръ. Повечето отъ тѣхъ сж мекки, трѣстикови души. И тѣзи трѣстикови души се пречупватъ и преиватъ споредъ вѣтрѣтъ, който духъ. Почвата, върху която стоятъ въ повечето случаи е блатиста и шушѣтъ, който издаватъ приличе на шушукането на катадневнитѣ скандала и скандалчета. Тѣхъ ние не можемъ да сравнимъ съ твърдитѣ като скала души, характери. Не желаемъ ли, обаче, да намалимъ числото на тия трѣстикови характери?

Нека опитаме! Нека опитаме, само че съ оная свята сериозност, търпение и постоянство, които не се оставятъ да бждатъ отклонени отъ висшето присъздаване на твърдъ характеръ, отъ каквото и да е външно или вътрешно затруднение, поражение, шега, позоръ, лошъ примѣръ или примамливо прелѣстване. Нека опитаме, както оная Галилейски рибаръ Симонъ Петъръ, който бѣше една трѣстикова душа, когато се отказа отъ своя Господъ и Учителъ, ала впоследствие стана една скала. Нашитѣ спити, обаче ще бждатъ безрезультатни, ако въ първия моментъ още не подберемъ подходящитѣ и добри срѣдства. Кои сж тия срѣдства?

Първото срѣдство е: да имаме една желѣзна норма, която да води нашия катадневенъ, нравственъ и религиозенъ животъ. Оня, който оставя скжпитѣ минути на деня да летятъ както децата оставятъ пѣсчнитѣ зрънца да се ронятъ презъ прѣститѣ имъ, той никога не ще си създаде характеръ. Той е само двойното стъкло на единъ пѣсчненъ часовникъ, презъ който времето се рони като остава само прахътъ отъ времето. Той се обръща сутринъ на една страна, вечеръ — на друга. Въ него не кристализира нищо здраво, твърдо, мряморно. Не! Времето на неговия животъ, тѣй да се каже, тече само презъ пѣсчнено зрънене часовникъ. Възможно е тукъ и тамъ да остане нѣкое парче отъ сребърна или златна слюда, обаче, въ края на краищата всичко представлява единъ несъединенъ прахъ. Сериозниятъ човѣкъ, разбира се, действа съвсемъ друго яче. Той действа като представителъ на тѣй наречената „синтеза“, като изкуствено прави благородни камъни. Тѣзи благородни камъни се състоятъ отъ рубиновъ, сапфировъ и диамантовъ прахъ, които той заедно съединява и които съ просто око не могатъ да се отличатъ отъ истински благороднитѣ камъни. Истински сериозно стремящия се човѣкъ взема крѣвно червения прахъ на часоветѣ, свѣтло синия на щистието на своитѣ дни, блестящо диамантовия прахъ на своята благодатъ и съединява всичкитѣ тия отъ Божията ржка камъчета чрезъ една твърда и непоколебима рабо-

та, въ единъ синтезиранъ благороденъ Божий камъкъ. Да! Азъ казвамъ: съ една твърда и непоколебима работа Съ това съвсемъ не мисля за единъ нееластиченъ, педантно поставенъ и въ края на краищата неприложимъ часовъ, месеченъ или годишенъ планъ. Не! Обаче, безъ планъ, безъ цель, безъ редъ да преживѣешъ деня — това е първата и най-голѣма опасностъ. И оня, който се стреми къмъ висшата цель — създаване твърдъ характеръ трѣбва непременно да има единъ такъвъ планъ, ако иска да осъществи своята цель.

Второто срѣдство е: създаване на сутрешни намѣрения и изследване на свѣстѣта всѣка вечеръ, дали тия сутрешни намѣрения сж изпълнени. Значи единъ кръговъ пѣтъ, като необходимо срѣдство. Наистина никой не ще си създаде твърдъ характеръ, ако не употреби това второ срѣдство. Сутрешнитѣ намѣрения, обаче, трѣбва да бждатъ такива, че болниятъ още не-закрепналъ характеръ, ако не може да ги осъществи, то поне да ги докосне. Много хубава и убодрителна дума. Да! Това е добро. Много полезно е сжщо, ако човѣкъ каже презъ своята катадневна, монотонна, изморителна и неприятна работа една свежа, мила, свѣтла, ако щете дори приказна дума. Това е много добро. Още по-хубаво е дори, ако следъ всичко това се глътне, като предпазително срѣдство отъ малкитѣ, понѣкога много горчиви хапчета, на всѣко едно намѣрение. Тия малки и горчиви хапчета човѣкъ трѣбва да остави дори бавно да се топятъ въ устата му, бавно да ги поглъща, додето достигнатъ сърдцето му, което постепенно ще става по-спокойно и за винаги по-здрави.

Да, но ако сутрешнитѣ намѣрения не се изпълнятъ? Ако човѣкъ не глътне тѣхнитѣ малки, горчиви хапчета, а вмѣсто тѣхъ лакомо глътне всевъзможни всѣкидневни глупости и падения? Тогава, приятелю мой, трѣбва да се държишъ въ основното вечерно изследване на свѣстѣта. Разкажъ ти трѣбва да кажешъ: защо днесъ азъ бѣхъ една такава лекомислена птица, че пожелахъ да направя единъ соколовъ полетъ до слънцето, защо ми трѣбваше единъ такъвъ величественъ полетъ? Защо ми трѣбваше да рискувамъ единъ такъвъ соколовъ полетъ? Защо не се задоволихъ да направя единъ малкъ соколовъ полетъ до камбанарията на съседната църква, кждето камбанитѣ висятъ и всѣкидневно най-малко два пѣти биятъ и зоватъ хората да станатъ будни човѣци, да се нарекатъ Божии звънци, които единствени иматъ цена, отколкото едни катадневни drankала и глупци? Смирень и разкажъ ти трѣбва да кажешъ: защо глътнахъ азъ малкитѣ и горчиви хапчета на моето сутрешно намѣрение, като едно не-

слънце на свѣта: той пропжда отъ насъ фуриитѣ.

— Ти, може би, си правъ, — забеляза Диоклетианъ: — всички ние, и азъ въ това число, обичаме смѣшното. Но какви сж тия хора, за които говоришъ?

— Не се сърди, о цезарю. Тѣ сж християнитѣ.

Между гоститѣ премина неуволимо движение.

— Все пакъ това е твърде смѣло отъ негова страна, — промълви единъ старецъ — сенаторъ, — той може да се подхлъзне на тая тема...

Събеседникътъ на сенатора подигна рамене.

— Ако това е смѣшно и ново и не засѣга личността на никого, то защо пъкъ да се бои отъ това? Ние жадуваме за нѣщо ново и неизпитано, а що се отнася до непристойността, то въ наше време понятието за непристойно и неприлично стана доста гъвкаво. Съ него си играятъ като съ топка...

Цезарь кимна съ глава.

— Разрешавамъ ти да се докоснешъ до тоя сюжетъ, — каза той на Амфилоха: — но съ едно условие: твоето представление да бжде ново и необикновено.

Амфилохъ, се простна съ лице на земята.

— О, цезарю! — извика той: — азъ и моитѣ сътрудници само къмъ това се и стремимъ.

Той стана, повика и представи на цезаря и гоститѣ другаритѣ си.

— Вече отдавна ние подготвяме това зрелище! — каза той: — и произхода му, ако обичате да изслушате това, е следния:

Еднажъ азъ бѣхъ заваренъ отъ буря въ околноститѣ на града. Като търсѣхъ напразно убежище, обрѣнахъ внимание на една яма, изкопана въ жгѣла на една каменна кариера. Това се оказа входъ на една пещера, доста дълбока и обширна, и азъ се възползувахъ отъ това неочаквано убежище.

Скоро се убедихъ, че тамъ, въ пещерата, имаше и други хора ос-

приятно вермутово хапче? Знай, приятелю мой, че тия вермутови горчиви хапчета, които разпъват плътта и реагирват на кръвта сж единственото сръдство, което предпазва от скръбта, която като едно свирепо животно може да нападне стремящия... оня подвизаващ се, който излиза сутрин като борец, а вечер се връща без да се е борил, нито дори да е понесъл каквото и да е одраскване на неприятеля на неговото собствено „азъ“. Тукъ азъ мисля за лошата двойственост на неговото собствено сжщество.

Много ли изисквамъ? Не! Азъ искамъ само единъ честенъ редъ на животъ, едно добро утрешно намърение, едно честно вечерно изследване на съвѣстта.

Много ли е това? Да приятелю мой. То съвсемъ не е малко и не може да се постигне безъ търпение и постоянство. Безъ търпение съ тебъ самия, безъ постоянство *спрѣмо* тебе самия, то не може да се постигне.

Значи ние имаме сега, гатанката: търпение съ тебъ самия, постоянство *спрѣмо* тебъ самия. Разреша тая гатанка самъ. Така е по-добре отколкото азъ да ти я разреша. Да! Ти, който си единъ съвършенно индивидуаленъ и конкретенъ човѣкъ може самъ, за тебъ самия да я решишъ.

Отъ нѣмски: Е. д-ръ Панайотова Ески-Джумая.

Бележки, отзиви и отговори

„Гражданинъ“ отъ Шуменъ запитва „трѣбва ли да се рѣси по Богоявление“, и ни изпраща в. „Шуменски куриеръ“, дето пише нѣщо противъ този обичай. Редакцията моли почитаемия шуменски гражданинъ да прелисти миналия брой на „Хр. Защита“ дето има статия посветена на въпроса. Колкото се отнася работата точно за Шуменъ, редакцията не може да поема отговорност и да става сждия между шуменските свещеници и християнитѣ. „Куриеръ“ пише, че свещеницитѣ, при ръсенето, изпитвали унижения и подигравки. Вѣроятно отъ безбожници, които не вѣрватъ въ Светия Кръстъ, въ силата на светената богоявленска вода, въ Божието благословение, което църковниятъ служителъ разнася по домоветъ на вѣрующитѣ. Такива безбожници има навсѣкжде, има ги (като изключения и въ Варна). И ние изпитваме „унижения и подигравки“ отъ тѣзи изключения. Но това не ни спира да изпълнимъ една свещенна традиция, единъ дългъ къмъ истински вѣрующитѣ. Нѣмаме право за „нашъ Ивана да осждимъ и свети Ивана“. Другъ е въпроса, ако въ Шуменъ повечето сж безбожници, а по-малкото — вѣрующи. Нашия съветъ е — да се направи анкета (или нѣщо подобно), която да установи числото на желающитѣ да се рѣси и числото на подигравачитѣ, та следъ туй да се сжди свещеника, че не си изпълнилъ дълга.

вентъ мене. И при това много хора. Тѣ тихо разговаряха помежду си, безъ да ме виждатъ. Тѣ ми се сториха крадци или съзаклятници, и ми стана страшно, че се намирамъ между такива лоши хора. Но помислихъ си, че ще мога да почерпя отъ познаинството си съ тѣхъ интересни черти за моята работа, и започнахъ да следя действията имъ и да слушамъ думитѣ имъ.

Тѣ запалиха мъждиви факли и на гжста тълпа, въ която забелезахъ и старци, жени и деца, и дори твои, о цезарю, войници, отидоха въ друга по-обширна пещера. Тамъ тѣ започнаха да пѣятъ и да извършватъ странни и смѣшни обряди. И азъ разбрахъ, че предъ мене сж презрениитѣ и преследвани сектанти — християнитѣ.

Азъ веднага забелязахъ смѣшното въ действията имъ. И всичко, що ми се виде забавно и занимателно запечатахъ въ паметта си. Записахъ молитвитѣ имъ. И после обучихъ моитѣ другари на всичко

Г-нъ Я. Ст. С. А. Б.

Благодаримъ, че сте се потрудили да напишете „Великата жажда“ за „Хр. Защита“. Не я помѣстихме, макаръ и твърде кратка, по следнитѣ причини. „Великата жажда“ е изразъ на едно прекрасно християнско настроение: скръбъ, че нѣма се още стои далечъ отъ Христа и Неговото Евангелие. Тя прилича много на откъслекъ отъ една лебава проповѣдь. Прилича още на класическитѣ древни изобличения срещу диавола и неговитѣ ангели. Прилича на поезия, на блѣнъ прилича. Но не прилича на статия за вестникъ. Запомнете! — **Статията разчепква и гони разрешението на конкретно поставенъ въпросъ** Вашиятъ „въпросъ“ е цѣлата християнска догматика, цѣлото Евангелско учение, цѣлата религия, „синтезиранъ“ на една страница. Ако сж страшни 5 коли съ безвкусици, още по-безсмислена е една страница, която разрешава всички проблеми. При това никога вече не пишете че

— **Подъ погледа на Христа сж се стопили свинсковетѣ!**

Това не уйдисва ни за метафора, ни за хипербола!...

Свещ. В. Разказътъ който ни изпратихте не можахме да помѣстимъ не само защото е твърде реално копие на действителния животъ, но главно защото въобще му липсватъ качества на разказъ. Сжщността на „разказа Ви“ е отиване до града за заплата и връщане безъ заплата. Субективизма, съ който е пропитъ „разказа“ е неджгъ, защото Ви е накаралъ да гледате фактитѣ презъ силно увеличителенъ стѣкло на преждевремененъ песимизъмъ. Единствения левъ който героя носи въ кесията си, геврека отъ който се лишава, чорапитѣ, безплатното возене на каруца — могатъ да бждатъ факти. Но това сж толкова оголени факти, че правятъ отъ разказа ви аутопсия. А повѣрвайте никому не е приятно да анатомира душитѣ и да гледа подъ микроскопъ случкитѣ. Разказътъ не бива да показва на читателитѣ що се съдържа въ червата.

ХРОНИКА

Презъ Рождественскитѣ празници благотворителността въ гр. Варна бѣше организирана отъ Общограждански комитетъ, който предаде събранитѣ суми на енорийскитѣ свещеници за раздаване на беднитѣ. За празниците се раздаваха помощи въ натура и пари отъ енорийскитѣ братства въ града, членоветѣ на които заслужаватъ похвала и насърчение.

На 28 м. м. въ цѣла България се произведоха избори за църковни настоятели.

На 28 м. м. се извърши вѣнчална обрѣдъ на г. Атанасъ Попхристовъ, секретаръ на Св. Варненско-Преславска Митрополия, съ г-ца Дина Бочовска. Редакцията поздравява

това, и, съ твоео разрешение, о, цезарю, ние сега ще представимъ тия смѣшни и отъ никого невидани обряди. Мога да гарантирамъ съ главата си, че до сега никой не е ималъ случай да види това, що азъ случайно можахъ да видя

— Ти си изобретателенъ и по-въкъ! — каза цезарь.

Гоститѣ, отъ своя страна, сжщо и з к а з а х а удоволствието си отъ ловкостта на Амфилоха и се приготвиха да гледатъ нечуваното зрелище. Въ залата настѣпи тишина, и само тихото шумолене на падашитѣ цвѣта и предпазливитѣ стѣпки на слугуващитѣ роби я нарушаваха. И неволно се чувствувахъ, че нѣкой Неизвестенъ влѣзе въ празничната зала и се прислушва какво се говори и прави тукъ...

III.

Амфилохъ и другаритѣ му се облѣкоха въ дълги отъ проста и груба материя дрехи и взеха въ ржце запалени свѣтилници. Амфилохъ се възкачи на пригответо отъ

младоженцитѣ и имъ желае семейно щастие.

На 16 февруарий въ гр. Варна се свиква околийско свещеническо събрание.

Съгласно нареждането на Св. Синодъ и решението на Варненско-Преславския епарх. дух. съветъ, отъ 1 Априлъ т. г. въ Епархията преставатъ да сжществуватъ околийскитѣ църковни свѣщоливници. Въмѣсто тѣхъ, отъ тая дата въ гр. Варна се учредява епархийска свѣщоливница.

Получи се въ редакцията писмо отъ нѣкое си лице, което е било на лѣчение въ болницата въ гр. Ески-Джумая. Авторътъ на писмото изказва своята признателност и благодарностъ къмъ тамошния енорийски свещеникъ Миронъ Райчевъ, който, заедно съ членоветѣ на енорийското братство, посетилъ презъ Рождественскитѣ празници болнитѣ и имъ раздалъ подарѣци.

Въ с. Аджемлеръ, Варненско, е образувано детско православно христ. Д-во, което се ръководи отъ енор. свещ. Василий Т. Димовъ. Дружеството на първия денъ на Рождество Христово е изнесло въ селото забава съ елха.

Следната телеграма, е била отправена отъ Кюстендженския Епископъ Преосвещеный Геронтие, до Негово Величество Царь Бориса III по случай пребиваването му въ Ромъния.

„Отъ името на моето паство, бѣлгари по приходъ, изказвамъ на Ваше Величество и на Августейшата Ви съпруга Царица Йоана, днесъ когато пребиваате на земята на нашата сжжа Ромъния, нашитѣ поздравления и Ви увѣрявамъ Ваше Величество, че Доброджанската църква не знае да прави разлика между бѣлгаринъ и ромънинъ, отъ момента, когато всички сме едно въ Христа и въ православието.

Да живѣте Ваше Величество заедно съ Августейшата Ви съпруга Царица Исана.

Да живѣе Българската Династия!

† Геронтие
Кюстендженски Епископъ“

Книжнина

Получи се въ редакцията:

1. Беседи, за детски православни християнски дружества при първоначални училища отъ г. БОРИСЪ МАРИНОВЪ. Издание на св. Синодъ цена 12 лева год I първо полугодие.

Новъ и доста сполучливъ опитъ въ това направление. Наржчикъ на учителя отъ основ. училище; за свещеника и ръководителя на ученическитѣ православни дружества. Придѣржа се отъ педагогически-те степени и твърде сполучливо илюстрира мислитѣ си съ походящи откъслечи отъ разкази и стихотворения.

Това прави урока увлекателенъ и лесно усвоимъ. „Отъ цѣлата книга лжха“, познания вещица и желанието на младия работникъ да бжде полезенъ на учителя и децата. Книгата попълва една голъма празнота въ нашата духовна педагогическа литература, Ние я препорѣчваме на

по-рано издигнато мѣсто и, като издигна ржце къмъ небето, започна съ палячовски гримаси да произнася на разпѣвъ нѣкакви думи, прилични на жречески заклинания, както се стори на присжтстваващитѣ. Другитѣ комедианти образуваха като че ли хоръ и презъ носъ, сжщо съ палячовски движения, му пригласяха. На гоститѣ и на самия Цезаръ всичко това се виде не твърде забавно. Тѣ очакваха нѣщо по-интересно. Но тѣ още не протестираха, като очакваха, какво ще бжде по-нататъкъ.

Но ето „главниятъ жрецъ“ (зрителитѣ тѣй вече нарекоха Амфилоха) се обърна съ лице къмъ хора и зрителитѣ и започна да произнася проповѣдь.

Той сега вече говорѣше на разбранъ на всички присжтстваващи езикъ. Палячовскитѣ интонации изчезнаха: тоя, явно, влѣзе съвършено въ ролята си. Той говорѣше за това, че всички сж братя помежду си, и че трѣбва да обичаме

нашитѣ читатели, свещеницитѣ и учителитѣ нека се погрижатъ и я прочуатъ и разпространятъ! Книгата заслужава това внимание. Пожелаваме на Г. Мариновъ сж сжщото усърдие да може да продължи своята тѣй хубава, полезна и навремена работа.

2. Владиката и вдовецътъ-свещеникъ, разказъ отъ свещеникъ ХАРАЛАМБИ КАРАЛАМБИЕВЪ. София цена 12 лева.

Въ този разказъ нашия добъръ приятелъ — софийски свещеникъ, съ солидно свѣтско и богословско образование, е ималъ щастливата идея да изнесе предъ бѣлгарското общество страданията и мъкитѣ на свещеника вдовецъ.

Разказа дълбоко трогва читателя — защото самия авторъ лично е преживялъ и преживява неволитѣ на вдовецъ съ малки деца. Бащинската милувка и състрадания на архиерея — иде като балсамъ върху изстрадалата душа — да я окуражи и обнадее въ борбата.

Всички психологически преживявания и моменти сж добре схванати, вѣрно и художествено предадени.

Похваленъ е жестъ на О. Х. Караламбиевъ — да запознае широката християнска сръда съ единъ въпросъ, който не е новъ, но зле разбранъ и още по-зле притѣлюванъ отъ известни сръди у насъ.

Изъ другитѣ православни страни има богата литература въ това направление. Въпроса е проученъ всестранно отъ компетентнитѣ богословски сръди. Нищо ново не може да се прибави. Той — заедно съ много други назрели и проучени въпроси чакатъ осмия Вселенски съборъ да се събере и ги разреши.

3. Получи се въ Редакцията брой 5 и 6 на религиозно-нравственото илюстрирано списание „Детски Миръ“, съ най-отбрано коледно съобржание прекрасно четиво за деца — ученици въ отдѣленията и прогимназията, Редакция ул. Иванъ Вазивъ № 60, редакторъ Йорданъ п. Илиевъ.

Наша поща

Получихме следнитѣ суми за вестника ни отъ:

50. — Икономъ Ст. Ганевъ, Варна, кв. № 50, год. II	20 лв.
51. — Стоянъ Стояновъ полк. о. з. Варна, кв. № 51, год. II.	20 лв.
52. — Протоиерей Ив. Дочевъ, Шуменъ, кв. № 52, год. II.	200 лв.
53. — Иеромон Персений, София, кв. № 53, год. II.	20 лв.
54. — Екат. Д-ръ Панайотова, Е. Джумая, кв. № 54, год. I, абонаментъ отъ: Еленка К. Атанасова, Василъ Ганевъ, Крумъ Добревъ, Денка Р. Овчарова, Мих. Аврамовъ, Искра Ив. Стойкова, Ст. Янкова, Н. Б. Колева, Люба Ив. Абаджи Маринова, всички отъ Е.-Джумая и Ст. Панайотовъ отъ София	200 лв.
55. — Екат. Д-ръ Панайотова, Е. Джумая, кв. № 55, год. II, абонаментъ отъ: Стефка Байкова, Тошевъ — Б. Н. Б. Кича Стефанова, Ст. Касърова, Максимъ Цанковъ, Тодорка П. Бансва, всички отъ Е. Джумая	120 лв.
56. — свещ. П. Юрдановъ, с. Алваново, Е. Джумая, кв. № 56, год. II, абонаментъ за 21 абонати	412 лв.
57. — Касиерката на Християн. Правосл. Енор. Братство, с. Вълчи-Долъ, Провадийско, Б. Хр. Скулева, кв. № 57 год. II, абонаментъ отъ: братството — Вълчи-Долъ; Мара Ст. Петрова Николи на В. Маркова, Ел. Т. Христова, Велка Ив. Вълкова, всички отъ Вълчи Долъ и Меришка Ив. Христова, Варна	120 лв.
58. — свещен. Хр. Димитровъ, с. Кривентово, Варненско, кв. № 58, год. II, 6 и 7 двоевъ брой (дължи за 5 брой)	20 лв.
29. — Стеф. Калевъ, Варна, кв. № 59, год. II	20 лв.
60. — Жечо Ганчевъ, Варна, кв. № 60 год. II	20 лв.
61. — Протоиерей Ангелъ Инджовъ, с. Карлуково, Пашмаклийско, кв. № 61 год. II	20 л
62. — свещен Миронъ Райчевъ, Е.-Джумая, кв. № 62 год. II абонаментъ отъ 15 души по списѣкъ	300 лв.
63. — Протоиерей Ив. Дочевъ, Шуменъ, кв. № 63, год. II	200 лв.

Д-ръ К. — ВАРНА — Късно получено. Подходящо за коледенъ брой. Ще чакаме друго.

дори враговетѣ си, защото тѣй е училъ Разпнатиятъ. По-нататъкъ той увещаваха своитѣ възлюблени сестри и братя търпеливо да понасятъ гоненията отъ враговетѣ на Христа и твърдо да вѣрватъ въ тържеството на възвѣстената отъ Христа истина. (следва).

Не съмъ авторъ на подлистника „Сини отъ натура“, помѣстенъ въ последния брой на в-къ „П. Дѣло“ и подписанъ съ букви „Ео“. Свещ. Енчо п. Йордановъ.